

Плетенець В. М.
кандидат юридичних наук, доцент
*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ЗНАЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ В ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Теориторіальне розташування України у центрі Європи, відкритість, у зв'язку з Європейським вектором розвитку, призводять до відвідування іноземцями (туризм, бізнес, навчання) нашої держави.

Відповідно, дані особи можуть звернутись з будь-якими питаннями (повідомленнями) до правоохоронців. Виступаючи представниками держави якісна та повна відповідь на запитання, надана допомога у межах своєї компетенції значною мірою формує образ не лише працівника відповідного відомства, а й імідж держави. Це обумовлює потребу правоохоронців у володінні іноземною мовою.

Першими, кому доводиться зустрічатись з іноземцями, здебільшого, виступають працівники патрульної поліції.

Проінтерв'ювані працівники патрульної поліції у 7 % випадків визначили вільне володіння іноземною мовою, а в 11 % – наголосили, що зможуть порозумітись з іноземцем, однак регулярної практики спілкування не мають. Таким чином менше ніж пята частина працівників Національної поліції можуть використовувати іноземну мову. Однак якісний рівень виконання цієї діяльності може викликати певні сумніви.

Варто наголосити, що недостатній рівень володіння іноземною мовою та спеціальною термінологією завадить отриманню необхідної кількості інформації про подію та її учасників з одного боку. З іншого боку – використовуючи синонімічний ряд для порозуміння, правоохоронці здобудуть відомості про подію, однак втратять дорогоцінний час.

Особливого значення це набуває у разі вчинення правопорушення у відношенні до іноземця, а правопорушник з місця події зник. Організація переслідування та затримання правопорушника «по-гарячих» слідах обумовлює потребу прийняття термінових заходів, у першу чергу, на підставі отриманої від іноземця інформації про подію та її учасників.

Як правило, нетренованими людьми сприймається лише 43,2 % (а під час невиразного мовлення лише 22,2 %) почутої інформації, але це, у переважній більшості випадків є достатнім для розуміння інформації та комунікації [1, с. 35]. При цьому нечітка мова може бути результатом отриманих тілесних ушкоджень, перебування у стані стресу, сп'яніння тощо. Це, на нашу думку, зведе до мінімуму можливість отримання правоохоронцями відомостей про подію.

Не належне володіння іноземними мовами правоохоронцями, може бути використано й правопорушниками з метою здійснення протидії встановленню обставин події.

Так, намагання уникнути відповідальності, зокрема й кримінальної, особа може видавати себе за іноземця, удаючи, що не розуміє російської, української мови.

Скориставшись тим, що працівники поліції, переключили свою увагу на інших осіб, пошук перекладача, надання допомоги постраждалим тощо, не приділяючи належної уваги контролю за діями правопорушника, він може зникнути з місця події, сховати або знищити знаряддя, сліди.

Як наслідок буде ускладнено, а не виключено й неможливо у подальшому довести його причетність до вчиненого правопорушення та притягти до відповідальності.

Володіння іноземною мовою відкриває перед правоохоронцями можливості до комунікації з колегами інших держав, ознайомлення з їх досвідом протидії злочинності, передовими розробками науки та техніки за кордоном та втілювати їх у власну діяльність.

Таким чином в нашій державі сформований запит на знання іноземної мови працівниками правоохоронних органів і з кожним роком потреба в іноземній мові буде лише збільшуватися. Це обумовлює необхідність належної уваги її вивчення.

Бібліографічні посилання:

1. Миньяр-Белоручев Р.К. Последовательный перевод / Р.К. Миньяр-Белоручев. – М.: Воениздат, 1969. – 288 с.

Побережна Н. О.

кандидат педагогічних наук, доцент
*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

МОВНІ ПРОЦЕСИ ПАРОНІМІЗАЦІЇ В ЮРИДИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Спеціальний текст юридичного спрямування характеризується відповідною системою термінів, системність яких виявляється на рівні відношень [1; 3], з-поміж яких патронімічні визначають юридичний дискурс як з позиції нормативності вживання термінів, так і з позиції прагматики, яка сприяє досягненню прагматичної настанови, комунікативної мети.

У рамках розглядуваного питання важливими є питання загальної характеристики мови законодавства (С. Головатий, І. Усенко), системності поля юридичної субмови в межах міждисциплінарного огляду – теорії лінгвістики (Ю. Прадід, Б. Стецюк), віднайдення оптимальних стилетвірних засобів юридичного підстилю зокрема, стилю законодавства загалом (С. Кравченко); функціонування юридичної термінології (В. Демченко).

Послугування паронімами у юридичному тексті корелює із дотриманням мовної норми в мові законодавства, становить загалом сукупність усталених традиційних реалізацій мовної системи, відібраних і